Republica Moldova
mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3

Dosarul nr. 3-4870/2024

H O T Ă R Â R E

în numele Legii

Dispozitivul hotărârii judecătorești a fost pronunțat în ședință de judecată desfășurată în data de **03 februarie 2025, în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3.**

În conformitate cu art. 226 alin. (2) Cod administrativ, deoarece participanţii la proces au depus cerere de apel, hotărârea este **întocmită integral în termen de 45 de zile lucrătoare** calculate începând cu data recepționării materialelor cauzei.

03 februarie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău
sediul Rîșcani

În conformitate cu art. 46 alin. (1) CPC, instanța de judecată
specializată pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ:
Președintele ședinței, judecător, Bolocan Elena,
Grefier, Negru Elena,

Cu participarea:
Reprezentantului reclamantului, avocatul Istrati Adrian,
Reprezentantului autorității publice pârâte IGM al MAI al RM, Grossu Iulia,
În lipsa reclamantului, care, fiind legal citat,
a încredințat reprezentarea sa de către avocatul împuternicit,
Fiind respectată procedura legală de citare a participanților la proces, înaintea pronunțării pe fond, participanților la proces având posibilitatea de a-și expune punctul de vedere verbal și/sau scris în conformitate cu art. 38, 218 Cod administrativ al RM,

Examinând în **ședință închisă în limba de stat în procedura contenciosului administrativ în limitele controlului judecătoresc – acțiunea în contencios administrativ** înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, –

C o n s t a t ă:

Acțiunea în contencios administrativ: În data de 15 noiembrie 2024, avocatul Istrati Adrian, acționând în interesele reclamantului *****, s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii indică, că prin decizia Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație nr. 6230/24DAA din 17.10.2024 a fost respinsă cererea de acordare a unei forme de protecție sub formă de azil, depusă de către reclamantul *****.

Notează că, decizie menționată a fost adusă la cunoștință reclamantului la data de 29.10.2024, fapt confirmat prin semnătura aplicată pe actul de comunicare a deciziei.

Partea reclamantă menționează că nu este de acord cu decizia Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație nr. 6230/24DAA din 17.10.2024, o consideră neîntemeiată, ilegală și pasibilă anulării.

Explică, că în fapt, reclamantul ***** s-a născut la data de *****, în *****, este cetățean al Republicii Bangladesh, de naționalitate bangladesh și de religie musulman. Reclamantul a plecat din Bangladesh din motiv că este simpatizant al partidului BNP, expunându-și public această simpatie. Din acest motiv a avut probleme cu partidul aflat la guvernare și anume Awami League (Liga Awami), adepții căreia de fiecare dată când îl întâlneau, indiferent de locul unde se afla, în stradă, la piață, acasă, îl amenințau că dacă o să mai interacționeze cu membrii partidului BNP o să fie omorât. Deseori se întâmpla să fie maltratat și înjosit de adepții Ligii Awami, inclusiv de reprezentanți ai autorităților statului. Reclamantul invocă că viața sa este în pericol din motiv că partidul BNP este în opoziție și există șanse reale de a fi omorât. Din acest motiv s-a adresat la o agenție din or. Dhaka, cărora le-a dat pașaportul și care i-au deschis o viză cu scop de lucru pentru R. Moldova. Când a ajuns în R. Moldova a fost angajat în calitate de croitor la compania „Loridon" din mun. Chișinău.

Relevă că, potrivit ultimului raport al Amnesty International în privința încălcării drepturilor omului pe teritoriul statului Bangladesh: Guvernul acestei țări și-a intensificat represiunea împotriva dreptului la libertatea de exprimare și de întrunire pașnică înainte de alegerile generale programate pentru ianuarie 2024. Autoritățile au folosit competențele din Legea privind securitatea digitală și alte acte legislative pentru a viza jurnaliștii și apărătorii drepturilor omului, supunându-i detenției arbitrare și tortura. A existat o creștere îngrijorătoare a dispariților forțate și lipsa răspunderii pentru decesele în arest. Siguranța în muncă a rămas un vis îndepărtat pentru mulți lucrători. Refugiații au îndurat lipsa de adăpost din cauza unui incendiu într-o tabără și a unui ciclon, precum și a insecurității alimentare. Rațiile pentru refugiați au fost restricționate din cauza deficitului acut de finanțare al ONU. Bangladesh a rămas extrem de vulnerabil la impactul schimbărilor climatice. (https://www.amnesty.org/en/location/ asia-and-the-pacific/south-asia/bangladesli/report-bangladesh)

Totodată, un alt raport ce ține de libertatea presei în Bangladesh a constatat că jurnaliștii s-au confruntat cu atacuri și urmăriri penale tot mai mari pe fondul unei crize din ce în ce mai adânci pentru libertatea presei și a unei culturi în creștere a toleranței zero față de disidență în general. În aprilie, prim-ministrul Sheikh Hasina l-a etichetat în parlament pe Prothom Alo - cel mai mare cotidian al țării - „un dușman al Ligii Awami, al democrației și al poporului din Bangladesh". Câteva ore mai târziu, un grup de persoane au intrat în biroul ziarului din capitala Dhaka, amenințându-i și vandalizându-i sigla. Aceasta a fost o reacție la un articol al jurnalistului Shamsuzzaman Shams, publicat de presa pe 26 martie, Ziua Independenței, care acoperă criza costului vieți.

Specifică, că în același raport, la rubrica „Dispariții silite și execuții extrajudiciare" este indicat că Odhikar a estimat 24 de crime extrajudiciare și 52 de dispariții forțate în 2023, comparativ cu 31 de crime extrajudiciare și 21 de dispariții forțate în 2022. În luna mai, Ikramul Haque, un profesor de madrasa, soția sa, Anika Faria, și fiul lor în vârstă de șase luni au fost aduși în fața unui tribunal din Dhaka într-un dosar anti-terorism, la o lună după ce au fost reținuți de poliție. Familia lor a declarat presei că locul lor a rămas necunoscut în acea perioadă. Poliția a

negat acuzația de dispariție forțată și i-a acuzat pe cei doi că sunt recrutori pentru grupul militant interzis Ansar-al-Islam.

De asemenea, în raport este indicat că, Bangladesh nu și-a prezentat raportul Comitetului ONU împotriva Torturii, care urmează să fie prezentat în august. Decesele în libertate au continuat să fie raportate în mass-media cu o frecvență alarmantă. Odhikar a estimat cel puțin 94 de decese în custodia închisorii în primele nouă luni ale anului. Autoritățile nu au reușit să asigure investigații prompte, eficiente, imparțiale și independente cu privire la decesele în arest.

Astfel, potrivit raportului, în martie, Sultana Jasmine, o angajată guvernamentală reținută în temeiul DSA, a murit în arest din cauza sângerării interne la cap. Curtea Supremă a dispus formarea unei comisii de anchetă care să investigheze moartea ei, după ce a constatat neconcordanțe în raportul oficial post-mortem. Cazul a rămas în derulare.

La fel, în iunie, Ekramul Hossain, un fermier, a murit în custodia poliției, după ce a fost reținut pentru acuzații legate de droguri, deși nu au fost găsite droguri în posesia sa. Familia sa a susținut că poliția l-a torturat în arest pentru că nu a putut plăti mita cerută. Poliția a respins acest lucru, susținând că Ekramul Hossain „s-a împiedicat și a căzut" când încerca să fugă. Iar în iulie, un tribunal din nord-vestul districtului Natore a ordonat superintendentului de poliție să pună în judecată cinci ofițeri de poliție acuzați că au torturat trei bărbați pentru a obține mărturisiri într-un caz de tâlhărie. Superintendentul a respins acuzația de tortură afirmând că bărbații „au căzut și s-au rănit" atunci când încercau să scape de poliție. Ordinul de anchetă a fost ulterior suspendat de o instanță superioară, în timp ce doi dintre ofițerii de poliție acuzați de tortură au primit premii pentru „cei mai buni polițiști ai lunii" 10 zile mai târziu de către poliția Natore. (https://www.ecoi.net/en/document/2107838.html)

Partea reclamantă mai consemnează că, potrivit raportului pentru anul 2023 al Departamentului de Stat al Statelor Unite ale Americii privind respectarea drepturilor omului în Bangladesh, nu au existat schimbări semnificative în situația drepturilor omului în Bangladesh în cursul anului. Au existat numeroase rapoarte de impunitate pe scară largă pentru încălcările drepturilor omului. În majoritatea cazurilor, guvernul nu a luat măsuri credibile pentru a identifica și pedepsi oficialii sau membrii forțelor de securitate care ar fi putut să fi comis abuzuri ale drepturilor omului. Problemele semnificative legate de drepturile omului au inclus rapoarte credibile despre: crime arbitrare sau ilegale, inclusiv crime extrajudiciare; dispariția forțată; tortura sau tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante din partea guvernului; condiții de închisoare dure și care pun viața în pericol; arestare sau detenție arbitrară; probleme grave cu independența justiției; deținuți politici sau deținuți; represiunea transnațională împotriva persoanelor din altă țară; ingerință arbitrară sau ilegală în viața privată; pedeapsa membrilor familiei pentru presupusele infracțiuni ale unei rude; restricții grave ale libertății de exprimare și ale libertății presei, inclusiv violența sau amenințările cu violența împotriva jurnaliștilor, arestările sau urmăririle nejustificate ale jurnaliștilor, cenzura și aplicarea sau amenințarea cu aplicarea legilor penale privind calomnia pentru a limita exprimarea. (https://www.state.gov/reports/2023-country-reports-on-human- rights-practices/bangladesh)

La fel, potrivit raportului Human Rights Wtch în 2023, autoritățile din Bangladesh au înăsprit represiunea înaintea alegerilor naționale. Forțele de securitate au efectuat arestări în masă ale membrilor opoziției și, în unele cazuri, au răspuns protestelor cu forță excesivă. Arestările păreau să reflecte planurile înalților oficiali de poliție, declarate în procesele-verbale de ședință divulgate, de a asigura condamnările membrilor opoziției, astfel încât aceștia să fie descalificați de la concursul la alegeri. Principalul Partid Naționalist din Bangladesh de opoziție

a estimat că jumătate din cei 5 milioane de membri ai săi se confruntă cu urmăriri penale motivate politic. Pe 14 septembrie, apărătorii proeminenți ai drepturilor omului Adilur Rahman Khan și ASM Nasiruddin Elan de la grupul pentru drepturile omului din Dhaka, Odhikar, au fost condamnați la doi ani de închisoare pentru un raport din 2013 privind utilizarea nediscriminată și excesivă a forței împotriva protestatarilor. Tot în septembrie, guvernul a înlocuit Digital Security Act 2018 (DSA) cu Cyber Security Act 2023 (CSA), după ce s-a confruntat cu critici pentru utilizarea DSA pentru a înăbuși libertatea de exprimare și a suprima disidența. Cu toate acestea, noua lege păstrează multe dintre elementele abuzive ale DSA. (https://www.hrw.org/world-report/2024/country-chapters/bangladesh)

Precizează că, reclamantul ***** a solicitat acordarea unei forme de protecție în Republica Moldova sub formă de azil, fiindcă îi este teamă pentru viața sa. Dacă nu va fi acceptat, există riscul să fie supus persecuțiilor și vătămărilor grave din partea autorităților din Bangladesh.

Menționează că, deși ***** a relatat toate acestea în cadrul interviului la Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, de către reprezentanții autorității publice a fost luată decizia de a respinge cererea de acordare a unei forme de protecție sub formă de azil. Poziția Direcției azil și apatridie nu este clară, or pe de o parte se observă că cele declarate de reclamant sunt probate inclusiv prin informațiile publicate în diferite rapoarte ale diferitor organisme internaționale credibile, iar pe de altă parte Inspectoratul General pentru Migrațiune concluzionează că nu există nici un pericol pentru viața reclamantului.

În drept, partea reclamantă invocă prevederile art. 17 alin.(1), art. 56 lit. a)-f), art.11 alin.(1), art.19, art. 45 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 270 privind azilul.

Subliniază că, prin noțiunea de azil se înțelege, o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară. Prin urmare, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare Ia țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Susține că, Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii reclamantului de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova. Mai mult ca atât, motivarea deciziei este contrazisă de rapoartele organizațiilor internaționale.

Consideră că, reclamantul a întreprins toate măsurile posibile pentru probarea celor declarate la interviu. Declarațiile reclamantului sunt plauzibile, coerente și corespund informației din Bangladesh.

Reprezentanții Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, în cazul în care aveau careva dubii, nici nu au analizat și nu i-au oferit reclamantului „beneficiul dubiului” prevăzut la art. 44 din Legea 270 „Atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt

probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sânt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sânt considerate coerente și plauzibile și nu sânt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită".

Totodată, afirmă că reclamantul nu reprezintă careva pericol pentru securitatea sau ordinea publică din R. Moldova. Reclamantul nu se află în căutare pentru comiterea a cărorva fapte prejudiciabile nici în țara de origine, nici pe teritoriul altor state. Aflându-se pe teritoriul R. Moldova reclamantul nu a comis careva fapte ilegale, mai mult ca atât, s-a angajat oficial la muncă și achită toate impozitele și taxele prevăzute de legislația fiscală.

Reieșind din cele expuse, partea reclamantă solicită anularea deciziei Direcției azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație nr. 6230/24DAA din 17.10.2024 și obligarea Inspectoratului General pentru Migrațiune să emită actul administrativ individual favorabil, prin care să acorde forma de protecție sub formă de azil în privința reclamantului *****.

Referința pârâtului Inspectoratul General pentru Migrație: În apărarea sa pârâtul a înaintat referință, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ înaintate de către *****.

În motivarea referinței, pârâtul indică, că la data de 17.04.2024, ***** s-a adresat la Direcția azil și apatridie cu o cerere de azil în Republica Moldova. În cadrul interviului ***** a relatat că, s-a născut la data de *****, în *****. Este cetățean al Republicii Banglandesh, de naționalitate bangladeshi și de religie musulman. În susținerea identității sale, a prezentat pașaportul național ***** eliberat la data de ***** și valabil pînă la data de *****.

Referitor la motivul plecării din țara de origine, ***** a susținut că a plecat din Bangladesh din motiv că din anul 2017, este simpatizant al partidului Bangladesh Nationalist Party (BNP), fapt pentru care a avut probleme cu partidul aflat la guvernare „Awami League". Membrii acestui partid, indiferent unde îl întâlneau, îl preîntâmpinau că dacă o să mai interacționeze cu membrii partidului BNP o să fie ucis. După aceste amenințări, a găsit o agenție din or. Dhaka, care i-a perfectat viză în scop de muncă la compania din Republica Moldova, „Loridon Grpu" SRL în calitate de croitor. Astfel, la data de 15.04.2023, ***** a venit în Republica Moldova.

Referitor la motivul solicitării azilului, ***** a declarat că viața sa este în pericol din cauza că partidul BNP nu este la guvernare șt poate fi ucis de către membrii partidului „Awami League". Totodată, a menționat că are datorii în Bangladesh, însă, la moment nu o poate restitui. În continuare a relatat, că ar putea reveni în țara de origine însă, nu dorește.

Menționează că, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Relevă că, potrivit art.45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma Ia 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.l298~XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a). (2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(l) pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Specifică, că potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri şi criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenţiei de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaţilor, nu există o definiţie universală acceptată a „persecuţiei”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiţie au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenţiei din 1951, se poate deduce că o ameninţare a vieţii sau a libertăţii pe motiv de rasă, religie, naţionalitate, opinie politică sau apartenenţă la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuţie. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleaşi motive - vor constitui, de asemenea, persecuţie.

Consemnează că, la evaluarea credibilității interne au fost luate în considerare declarațiile solicitantului, potrivit cărora nu dorește să revină în țara de origine deoarece viața sa este în pericol din cauza că partidul Bangladesh Nationalist Party BNP nu este la guvernare și poate fi ucis de către membrii partidului „Awami League”. Totodată, solicitantului a menționat că are datorii în Bangladesh, însă la moment nu le poate restitui. În continuare e relatat, că ar putea reveni în țara de origine, însă, nu dorește. De asemenea, este necesar să se evalueze declarațiile făcute de solicitant, însă, acestea nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului este indispensabilă.

Precizează că, pct. 38 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că, elementului temere - care este o situație de spirit și o condiție subiectivă - îi este adăugat calificativul „bine întemeiat”. Rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul „temeri bine întemeiate” conține deci atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

Pârâtul menționează că, în acest context, a fost consultată informația din țara de origine: Raportul privind situația drepturilor omului (AI - Amnesty International (Author): "The State of the World's Human Rights: Bangladesh 2023", Document #2107838 - ecoi.net) Autoritățile au folosit forța ilegală, împreună cu arestări pe scară largă, pentru a reduce protestele conduse de opoziție pe tot parcursul anului. Poliția a folosit în mod ilegal gloanțe de cauciuc și gaze lacrimogene împotriva protestatarilor, care au participat la 29 iulie la Dhaka. Reprezentanții forțelor de ordine au bătut protestatari neînarmați și au tras cu gaze lacrimogene în apropierea unui spital, în timp ce ofițeri în haine civile au folosit forța ilegală împotriva protestatarilor. Poliția a urcat la bordul autobuzelor care intrau în Dhaka și a efectuat percheziții ale telefoanelor oamenilor pentru a împiedica persoanele să se alăture mitingurilor opoziției.

FREEDOM HOUSE (Freedom in the World 2024 - Bangladesh) https://www. ecoi. net/ en/document/2108027.html Sunt alegerile politice ale oamenilor libere de dominația de către forțe care sunt externe sferei politice sau de către forțele politice care folosesc mijloace extrapolitice?

AL și BNP domină politica și limitează alegerile politice pentru cei care pun la îndoială structurile sau ierarhia partidelor interne sau care ar crea partide sau grupări politice alternative.

Deci conform sursei date BNP este unul dintre cele mai mari partide din Bangladesh. Totodată, de menționat că acest partid este unul legal și nu este socotit ca partid extremist, subsidiar președintele partidului Khalezda Zia a ocupat funcția de prim ministru, ce atestă faptul că partidului nu este îngrădit dreptul de a ocupa funcții de vârf în Bangladesh.

Raportul anual privind drepturile politice și libertățile civile în 2024 (Freedom House (Author): "Freedom in the World 2024 - Bangladesh", Document #2108027 - ecoi.net) Liga Awami (AL), aflată la guvernare, și-a consolidat puterea politică prin hărțuirea susținută a Partidului Naționalist din Bangladesh (BNP), aflat în opoziție, și a celor percepuți ca fiind aliați cu acesta, precum și a presei critice și a vocilor din societatea civilă. Corupția este endemică, iar eforturile de combatere a corupției au fost slăbite de o aplicare politizată a legii. Garanțiile de proces echitabil nu sunt respectate în mod corespunzător, iar forțele de securitate încalcă drepturile omului aproape în deplină impunitate. Violența și discriminarea împotriva minorităților religioase și a refugiaților, în special Rohingya care au fugit din Myanmar, reprezintă probleme semnificative.

Raportul anual privind situația drepturilor omului în anul 2024 (HRW - Human Rights Watch (Author): "World Report 2024 - Bangladesh", Document #2103151 -ecoi.net). Țara continuă să găzduiască aproape 1 milion de refugiați rohingya, pe fondul creșterii violențelor din partea grupurilor armate și al lipsei grave de finanțare din partea donatorilor. Autoritățile din Bangladesh au făcut ca condițiile din ce în ce mai ostile în tabere, iar sute de refugiați au pornit în călătorii periculoase cu barca pentru a căuta protecție în altă parte.

Cât privește argumentele reclamantului, precum că îi este teamă să revenă în țara de origine din considerent că, fiind membrul unui partid politic riscă să fie agresat fizic de către membrii partidului aflat la guvernare, pârâtul le califică ca premature și irelevante.

În acest context, pârâtul face referire la statuările pct. 80 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, în care se menționează că, a avea opinii diferite de cele ale guvernului nu înseamnă în sine un motiv pentru a cere statut de refugiat, ci solicitantul trebuie să demonstreze că se teme de persecuție datorită acestor opinii. Acesta presupune că solicitantul are opinii netolerate de autoritățile, opinii ce sunt critice la adresa politicii sau a metodelor utilizate.

Relevă că, de asemenea, în Manual se menționează că solicitantul care afirmă că se teme de persecuție din cauza opiniei politice trebuie să demonstreze că autoritățile din țara de origine îi cunoșteau opiniile înainte de părăsire a țării.

Atrage atenția că, potrivit pct. 81 din Manualul UNHCR, referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat, în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, „În timp ce definiția vorbește de persecuție „datorită opiniei politice", se poate ca nu întotdeauna să fie imposibilă stabilirea unei legături cauzale între opinia exprimată și tratamentul aplicat, sau presupus că va fi aplicat solicitantului. Astfel de tratamente s-au bazat rareori în mod expres pe „opinie". Mult mai frecvent, astfel de măsuri iau forma unor sancțiuni pentru pretinse acte criminale îndreptate împotriva puterii conducătoare. De aceea, va fi necesar să se stabilească atât opiniile politice ale solicitantului, care se află în baza comportamentului său, cât și faptul că acestea au dus, sau pot duce, la persecuția de care el se teme."

La fel, în pct. 82 din Manualul UNHCR, referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat, în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, se menționează că: „După cum s-a indicat mai sus, persecuția „datorită opiniei politice" implică faptul că un solicitant are opinii care ori au fost exprimate ori au ajuns în atenția autorităților. In orice caz, pot exista și situații în care solicitantul nu și-a exprimat opiniile însă, datorită tăriei convingerilor sale, ar fi rezonabil să se presupună că opiniile acestuia vor fi, mai devreme sau mai târziu, exprimate, iar ca rezultat, solicitantul va intra în conflict cu autoritățile. Acolo unde această eventualitate poate fi rezonabil acceptată, solicitantul poate fi considerat ca având o temere de persecuție datorită opiniei sale politice."

Pârâtul explică faptul că în dezgrația solicitantului de azil s-a reținut că, fiind membrul partidului politic BNP în anul 2017 și nu a individualizat nici acțiune întreprinsă asupra sa ce ar prezenta un pericol atât pentru viața personală cât și pentru integritatea sa cu toate acestea, a părăsit țara de origine în aprilie 2023. De asemenea, în urma cercetării pe internet în surse publice de specialitate accesibile publicului și cu ajutorul motoarelor de căutare pe internet în cercetare liberă, nu au fost găsite informații referitoare la existența presiunilor asupra membrilor partidului politic BNP din partea membrilor partidului „Awami League". Tot în acest context, s-a apreciat că reclamantul a părăsit țara de origine în mod legal (aprilie 2023) având tangență directă cu autoritățile de stat și în februarie 2021 și-a perfectat pașaportul național, ceea ce constată faptul că dânsul nu se afla în vizorul autorităților de stat ca o persoană ce ar prezenta un pericol național.

Subliniază că, potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților: „Ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională".

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 44 lit. (c) din Legea 270/2008, declarațiile solicitantului de azil cu privire la temerea sa privind „opinia politică" au fost considerate incoerente și neplauzibile.

În continuare, pârâtul menționează că solicitantul/reclamantul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la data de 15.04.2023, în baza vizei obținute pe baza invitației BMA nr. 46100, eliberată la solicitarea persoanei juridice „Loridon Grup" SRL. Astfel, reclamantul a obținut dreptul de ședere din 18.04.2023 - 28.10.2023 în scop de muncă, în baza demersului solicitantului beneficiar „Loridon Grup" SRL. Potrivit Sistemului Informațional al Inspectoratului General pentru Migrație s-a stabilit că la data de 20.08.2023 reclamantului i-a

fost revocat dreptul de ședere. Ulterior, reclamantul a obținut permis de ședere din 21.09.2023 - 01.09.2024 în scop de muncă, în baza demersului solicitantului beneficiar „ART BUTIC" SRL și la 28.03.2024 i-a fost revocat dreptul de ședere. În aceste circumstanțe, solicitantul/reclamantul, nefiind în posibilitatea prelungirii dreptului de ședere, a manifestat voința de a solicita azil pe teritoriul Republicii Moldova.

Pârâtul specifică că în dezgrația solicitantului s-a stabilit că acesta, deși ar putea reveni în țara de origine fără de a avea careva riscuri din partea autorităților naționale, a solicitat azil pe teritoriul Republicii Moldova, această acțiune a reclamantului fiind catalogată ca o pseudo-legalizare pe teritoriul Republicii Moldova. Respectiv, acest motiv este calificat ca un motiv economic.

Sub acest aspect, pct.62 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, prevede că, un migrant economic este o persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un migrant economic si nu un refugiat.

Totodată, pârâtul remarcă, că potrivit hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12.04.2023, s-a constatat că de către Biroul migrație și azil (Inspectoratul General pentru Migrație), a fost încheiat procesul-verbal cu privință la contravenție, prin care a reținut că la data de 12.04.2023, ***** nu a părăsit voluntar teritoriul la expirarea termenului de aflare/ședere acordat în Republica Moldova, prin ce a comis o contravenție prevăzută de art. 333 alin. (1) Cod Contravențional. De asemenea, în privința străinului la data de 20.02.2022 a fost emisă decizie de retumare, prin care acesta a obligat să părăsească țara în termen de 30 zile, pe care nu a executat-o. Urmare, solicitantul a fost plasat în Centrul de plasament temporar al străinilor al Inspectoratului General pentru Migrație al MAI.

În acest context, pârâtul consideră că, că cererea de azil înaintată de către reclamant, poate fi calificată în temeiul art 62 al Legii 270/2008, drept una abuzivă și evident nefondată.

În continuare, pârâtul menționează că, în general, o persoană nu și-ar abandona casa și țara decât constrânsă de motive imperioase, exceptând situațiile în care ea o face în căutarea aventurii sau pur și simplu ca să vadă lumea. Pot exista multe motive de constrângere care sunt imperioase și care pot fi înțelese, dar numai un motiv a fost desemnat drept criteriu al calității de refugiat. Expresia „în urma unei temeri bine întemeiate de a fi persecutată" - pentru motivele menționate în definiție, prin indicarea unor motive specifice - face în mod automat ca toate celelalte motive de a se refugia să devină irelevante pentru definiție. Aceasta exclude deci persoanele care sunt victime ale foametei sau ale dezastrelor naturale, cu excepția cazului când ele au totodată temeri bine întemeiate de a fi persecutate pentru unul din motivele prevăzute. Oricum, astfel de alte motive nu pot fi în totalitate irelevante în procesul de determinare a statutului de refugiat, din moment ce toate consecințele trebuie luate în considerație pentru o înțelegere corectă a cazului solicitantului.

Afirmă că solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală.

Consemnează că, sub acest aspect, pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine

sau a cărei cetățenie o are” la baza definiției date, rezultă că solicitantul de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în țara de origine. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue.

Totodată, pârâtul face referire la Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care la art. 10 alin.(2^1) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

Relevă că, în conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270 privind azilul, agenţi de persecuţie sau vătămări grave sînt: a) statul; b) partidele sau organizaţiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenţii neguvemamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenţii menţionaţi la lit.a) şi b), inclusiv organizaţiile internaţionale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecţie împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave în sensul art.47^1. Respectiv, potrivit ar 47^1 din Legea nr. 270 privind azilul, (1) Protecţia împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizaţii, inclusiv organizaţii internaţionale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiţia ca acestea să fie dispuse şi în măsură să ofere protecţie în conformitate cu alin.(2). (2) Protecţia împotriva persecuţiei sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă şi să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci cînd agenţii menţionaţi la alin.(1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuţia sau vătămările grave, atunci cînd dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală şi sancţionarea acţiunilor ce constituie o persecuţie sau o vătămare gravă şi atunci cînd solicitantul are acces la o astfel de protecţie

Reiterează că, reclamantul nu a probat faptul că în privinţa sa au fost aplicate careva acte de persecuţie, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionaţi; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri şi acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor. Astfel în urma celor relatate, s-a apreciat că solicitantul nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă pentru sine din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo. Iar din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, nu rezultă existența unei

temeri sau a unei probabilități de persecuție, mai mult ca atât s-a apreciat că solicitantul de azil nu a individualizat nici o temere față de țara de origine.

Explică, că Direcția azil și apatridie i-a respins cererea de azil reclamantului pe motiv că acesta nu a fost supus persecuției în țara a cărui este cetățeană, ceea ce l-ar fi determinat să își părăsească țara de origine. Respectiv, în cazul solicitantului de azil, nu exista nici-o legătură de cauzalitate între actul de persecuție și un motiv de persecuție.

Prin urmare, autoritatea a conchis că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin.(l) și alin. (2) din Legea nr. 270/2008.

Pârâtul atrage atenția asupra faptului că, în conformitate cu prevederile art. 42 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, a fost analizată şi posibilitatea acordării reclamantului a protecţiei umanitare, în temeiul cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Notează că, potrivit art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în tara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Indică, că prin vătămări grave, în sensul legii menționate, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului executiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Astfel, cu referire la prima situație pârâtul menționează că, în baza afirmațiilor solicitantului din nota de interviu, s-a conchis că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, acesta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărită de către autorități.

Subsecvent, cu referire la cea de-a doua situație (tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine), pârâtul notează că, în conformitate cu Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul „tortură“ desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorității publice sau orice altă persoană care acționează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile solicitantului/reclamantului, dânsul nu a fost supus unor astfel de tratamente, părăsind țara de origine din alte considerente.

În același context, cu referire la cea de-a treia situație (ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern) pârâtul menționează că, în urma analizei surselor de

informații publice și anume rapoartele: (Raportul anual privind drepturile politice și libertățile civile) Freedom House (Author): "Freedom in the World 2024 - Bangladesh", Document #2108027 - ecoi.net, s-a concluzionat faptul că în prezent pe teritoriul Republicii Bangladesh nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Suplimentar, atrage atenția asupra faptului că, potrivit art. 19 din Legea nr.270/2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave, definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări. Însă, reclamantul nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a suferi vătămările grave. Respectiv, s-a concluzionat că reclamantul nu a fost constrâns să părăsească țara de origine într-un mod forțat și nu riscă de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supus unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare. Luând în considerare informația din țara de origine a solicitantului de azil, s-a apreciat că nu au fost găsite informații referitoare la existența unor schimbări în situația din țară, care ar pune în pericol viața și libertatea persoanei în cauză și de asemenea, nu au fost găsite rapoarte ce ar înregistra unele încălcări grave ale drepturilor omului. Prin urmare, reclamantul/solicitantul de azil nu întrunește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din Legea nr.270/2008.

<u>În cadrul dezbaterilor judiciare</u>, în temeiul art. 218 Cod administrativ al RM, art. art. 211, 213, și art. 233 Cod de procedură civilă al RM:

În ședința de judecată, reclamantul ***** nu s-a prezentat, fiind reprezentat de către avocatul Istrati Adrian, care a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul autorității publice pârâte IGM al MAI al RM, Grossu Iulia, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept în referință.

<u>Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:</u> În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În drept, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, **drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.**

În temeiul art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, **orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.** O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci cînd **autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.**

În temeiul art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune

(acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației cînd se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

În temeiul art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În temeiul art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sînt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 CA – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele dosarului judiciar prin coroborare cu materialele dosarului administrativ, respectiv argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că, în prezenta cauză părțile nu au invocat, precum nici nu au probat prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, –

Nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de către reprezentantul ales al reclamantului, avocatul Istrati Adrian, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, –

Instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, **cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil**, întrunește condițiile pentru admisibilitate unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței de judecată cu privire la **fondul acțiunii în contencios administrativ:** Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia **că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ**, având în vedere argumentele reținute *infra.*

Obiectul juridic al acțiunii în contencios administrativ îl constituie cererea de chemare în judecată înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, **care constituie acțiune în contestare și obligare.**

Astfel, **în fapt**, apreciind obiectiv explicațiile participanților la proces prin coroborare cu înscrisurile care constituie parte integrantă a dosarului administrativ și a dosarului judiciar, pertinente și concludente pentru judecarea completă și obiectivă a cauzei prin prisma prevederilor art. art. 117 – 122, art. 130 CPC, instanța de judecată constată următoarele circumstanțele de fapt:

În data de 17 aprilie 2024, *****, cetățean al Republicii Bangladesh, născut la *****, s-a adresat Inspectoratului General pentru Migrație cu cerere de azil. (f.d.1-2 dosar administrativ)

În data de 17 octombrie 2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație a emis decizia nr.6230/24DAA privind respingerea cererii de azil depuse de *****. (f.d.26-31 dosar administrativ)

În motivarea actului administrativ, autoritatea publică a indicat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951. Prin urmare, autoritatea a conchis că cererea lui ***** nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

De asemenea, autoritatea a conchis că cererea lui ***** nu îndeplinește nici condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art.19 din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Decizia menționată a fost notificată reclamantului la 29 octombrie 2024, fapt ce se confirmă prin semnătura reclamantului aplicată pe actul de comunicare. (f.d.32 dosar administrativ)

În continuare, nefiind de acord cu decizia autorității pârâte, în data de 15 noiembrie 2024 reclamantul, prin intermediul avocatului ales, s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune în contencios administrativ. (f.d.4-10 dosar judiciar)

În drept, în temeiul art. 277 – 278 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanţei judecătoreşti competente pentru anularea actului, repunerea în drept şi repararea prejudiciului.

Acţiunile în contenciosul administrativ se examinează de instanţele judecătoreşti respective conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia contenciosului administrativ.

În temeiul art. 195 Cod administrativ al RM, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu exceptia art. 169–171.

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În temeiul art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discrționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art.225 alin.(4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sînt reglementate expres prin legi speciale.

În temeiul art. 93 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, (1) **fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția**, (2) prin derogare de la prevederile alin. (1), **fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale**, iar (3) reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Ori, în temeiul art.16 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova nr.270-XVI din 18.12.2008, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

În temeiul art.17 alin.(1) din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **statutul de refugiat** se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeţinînd nici o cetățenie şi găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal şi obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art.19 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **protecția umanitară** se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art.45 alin.(3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

În conformitate cu prevederile art.51 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) **Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce:** a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție. (2) Nu se admite depunerea cererilor de azil în afara teritoriului Republicii Moldova. (3) Autoritățile competente nu pot refuza primirea cererii de azil pe motiv că a fost depusă tardiv. (4) Nu se admit cereri colective. (5) În cazul minorului neînsoțit, cererea de azil se depune de reprezentantul lui legal. (6) În cazul persoanei în privința căreia este instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, cererea de azil se depune de către tutore, după numirea lui. (7) În cazul în care solicitantul nu știe să scrie, funcționarul care primește cererea completează cererea potrivit declarației orale a solicitantului. Cererea este semnată de solicitant, funcționar şi interpret. În cazul în care solicitantul nu poate semna, se aplică amprenta lui digitală.

Conform art.56 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **la analizarea cererii de azil, se va ţine cont:** a) de vîrsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

Potrivit art.60 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) **După intervievarea solicitantului de azil, în baza informaţiei pregătite de Direcţia azil şi integrare, şeful acestei direcţii emite una din următoarele decizii:** a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. (2) Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. (3) Orice decizie a Direcţiei azil şi integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. (4) În cazul acordării unei forme de protecţie, Direcţia azil şi integrare informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. (5) În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Instanța reține că, potrivit declarațiilor reclamantului *****, făcute la etapa de interviu, acesta a intrat în Republica Moldova la 15 aprilie 2023, prin Aeroportul Internațional Chișinău, în baza vizei în scop de muncă, pentru a activa la compania „Loridon Grup” SRL în calitate de croitor.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, nr.4-1277/2023 din 12 aprilie 2024, fiind constat faptul încălcării de către *****, cetățean al Republicii Bangladesh, a regulilor de şedere în Republica Moldova prin nepărăsirea teritoriului ţării la expirarea termenului de aflare acordat, ***** a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art.333 alin. (1) Cod contravențional și i s-a aplicat o amendă în mărime de 12 u.c. De asemenea, a fost dispusă expulzarea lui ***** de pe teritoriul Republicii Moldova. (f.d.10-21 dosar administrativ)

Reclamantul, *****, a depus o cerere de azil la Inspectoratul General pentru Migrație pe 17 aprilie 2024, după emiterea hotărârii judecătorești menționate supra.

Prin decizia nr.6230/24DAA din 17.10.2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune a respins cererea de azil depusă de ***** pe motiv că acesta nu îndeplinește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. Autoritatea publică a concluzionat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951.

În acest context, instanța reține că, în temeiul art.45 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică şi psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d)

imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă şi individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Instanța de judecată remarcă, că unul din temeiurile invocate de reclamant la solicitarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova, constituie temerea sa de a se întoarce în țara de origine –Republica Bangladesh. Reclamantul susține că, fiind simpatizant al partidului Bangladesh Naționalist Party (BNP), a avut probleme cu partidul aflat la guvernare, „Awami League". Membrii acestuia l-au avertizat că, dacă va continua să interacționeze cu susținătorii BNP, va fi ucis. Respective, viața sa este pusă în pericol.

Instanța nu poate reține aceste argumente ca relevante și întemeiate, or în cadrul procedurii administrative s-a constat că, reclamantul nu a fost supusă condamnărilor în țara sa de origine, nu a fost arestat, reținut sau judecat. Respectiv, reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Sub acest aspect, la pct.80 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, se menționează că, a avea opinii politice diferite de cele ale guvernului nu înseamnă în sine, un motiv pentru a cere statutul de refugiat, ci solicitantul trebuie să demonstreze că se teme de persecuție datorită acestor opinii. Aceasta presupune că solicitantul are opinii netolerate de autorități, opinii ce sunt critice la adresa politicii sau a metodelor utilizate. La fel, pct. 83 din același Manual, statuează că, solicitantul care afirmă că se teme de persecuție din cauza opiniei politice trebuie să demonstreze că autoritățile din țara sa de origine îi cunoșteau opiniile înainte de părăsirea țării. El ar fi putut să-şi ascundă opiniile politice şi să nu fi suferit niciodată vreo discriminare sau persecuție. Totuși, simplul fapt de a refuza să se pună sub protecția guvernului său, ori refuzul de a se întoarce, pot dezvălui adevărata stare de spirit a solicitantului şi pot conduce la temerea de persecuție. În astfel de circumstanțe, pentru a aprecia temeinicia temerii de persecuție trebuie să se examineze consecințele pe care solicitantul le-ar înfrunta dacă s-ar întoarce în țara sa. Totodată, la pct.81 din Manualul UNHCR se menționează că, în timp ce

definiția vorbește de persecuție „datorită opiniei politice”, se poate ca nu întotdeauna să fie imposibilă stabilirea unei legături cauzale între opinia exprimată și tratamentul aplicat, sau presupus că va fi aplicat solicitantului. Astfel de tratamente s-au bazat rareori în mod expres pe „opinie”. Mult mai frecvent, astfel de măsuri iau forma unor sancțiuni pentru pretinse acte criminale îndreptate împotriva puterii conducătoare. De aceea, va fi necesar să se stabilească atât opiniile politice ale solicitantului, care se află în baza comportamentului său, cât și faptul că acestea au dus, sau pot duce, la persecuția de care el se teme

Prin urmare, instanța constată că reclamantul nu a reușit să susțină prin probe pertinente și concludente afirmațiile sale de teamă față de persecuții sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în țara de origine - Republica Bangladesh, or, nu au fost constatate circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea reclamantului în țara de origine acesta s-ar afla în pericol. Instanțele tind să acorde protecție internațională atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

În continuare, instanța subliniază că, în temeiul art.48 alin.(1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât şi pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamantul nu a prezentat nici o probă privind existența riscului de a fi persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, astfel fiind supus unui pericol pentru viața și integritatea personală.

Instanța constată că, solicitantul de protecție internațională nu a prezentat dovezi concrete care să arate că autoritățile din Republica Bangladesh i-ar fi cauzat dificultăți sau l-ar fi persecutat. Iar în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acțiuni ale autorităților care ar putea pune în pericol viața sau integritatea solicitantului, afirmațiile acestuia sunt considerate prea generale pentru a susține o teamă întemeiată de persecuție.

Așadar, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată şi nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața şi integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de protecție internațională să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art.45 alin.(1) şi alin.(2) din Legea nr.270 privind azilul în Republica Moldova. Deci, este relevant faptul că, reclamantul se bucură de protecția autorităților naționale în țara de origine și acestea niciodată nu au întreprins careva măsuri împotriva reclamantului, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

Astfel, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată, în coraport cu circumstanţele de fapt ale speţei și cadrul legal aplicabil, instanța de contencios administrativ conchide că, activitatea administrativă efectuată de autoritatea publică pârâtă este una legală și întemeiată, fiind efectuată în strictă conformitate cu prevederile legislației. Prin urmare, instanța nu a constatat admiterea de încălcări la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente de către reclamant, ceea ce în consecință constituie temei de respingere a acțiunii înaintate de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, ca fiind neîntemeiată.

Instanța de judecată subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul, exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Astfel, instanța de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, argumentele părții reclamante în acest sens fiind întemeiate pe interpretarea eronată a normelor de drept material și pe argumente neprobate.

În ceea ce privește argumentele părții referitoare la nerespectarea termenului de desfășurare a procedurii administrative, instanța de judecată consideră întemeiată respingerea acestora, or, din sistemul reglementărilor instituite prin Codul administrativ, precum și de cele instituite de normele speciale aplicabile, nu se deduce că nerespectarea termenului desfășurării unei proceduri administrative ar duce, în consecință, la nulitatea actului administrativ final.

În acest context, se constată că, termenul de desfășurare a procedurii administrative, prevăzut de Legea specială și prevederile Codului administrativ, nu a afectat în esență, drepturile reclamantului și, implicit, nu a viciat soluția finală adoptată. Or, acesta a avut posibilitatea să participe activ la procedura de verificare, să-și prezinte poziția, să administreze probe și nu a fost limitat în anumite drepturi, pe perioada desfășurării procedurii administrative.

Cu referire la argumentele reclamantului precum că, actul administrativ contestat nu corespunde cerințelor de conținut, în mod special în ceea ce privește circumstanțele indicate cu erori vădite privitor la circumstanțele personale care îl privesc, pe solicitat, respectiv, în partea motivată a soluției adoptate, instanța de judecată le apreciază critic și ca fiind lipsite de temei.

Or, în *esență, un act administrativ legal și întemeiat în fond nu poate fi anulat din motive formale.* Or, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) și alin. (2) din Codul administrativ, **motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual**. **<u>În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa</u>**. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute şi punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreţionar. Motivarea trebuie să se refere şi la argumentele expuse în cadrul audierii. **<u>Motivarea completă</u>** a unui act administrativ individual cuprinde: a) **motivarea în drept** – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) **motivarea în fapt** – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) **în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului**: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc **<u>– condiții de formă și conținut care au fost respectate de autoritatea publică pârâtă.</u>**

Este întemeiat a reține că, în cadrul procedurii administrative desfășurate, examinând cererea de azil, **autoritatea publică pârâtă a luat în considerare** criterii obiective: a) vîrsta, trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de

reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; **a ținut cont de:** b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

În acest sens, prin prisma prevederilor art. 3 din Convenţia pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor fundamentale, Roma, 4.XI.1950, care garantează că nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante, coroborate cu prevederile Legii RM Nr. 270 din 18-12-2008 privind azilul în Republica Moldova, reieșind din circumstanțele personale care îl caracterizează pe solicitant și succesivitatea acțiunilor și inacțiunilor sale în timp în raport cu țara de origine și alte țări în care și-a exercitat dreptul de ședere până la intrarea sa pe teritoriul Republicii Moldova, se constată că nu au fost constatate temeri justificate că în țara de origine, viața solicitantului îi va fi pusă în pericol ori că va fi supus la torturi, tratamente inumane sau degradante, înaintea examinării cererii în fond, solicitantul de azil fiind în drept să prezinte motivele care pledează pentru examinarea obiectivă și admiterea cererii sale, a fost reprezentat în acest scop în faţa autorităţilor competente, fiindu-i asigurat dreptul de a prezenta probe întru confirmarea circumstanțelor invocate.

Astfel, deoarece circumstanţele importante pentru procedura administrativă desfășurată, au fost constatate şi elucidate pe deplin de autoritatea publică pârâtă, iar de către reclamant, reieșind din sarcina probațiunii prevăzute de art. 93 Cod administrativ, precum și de normele speciale cu privire la procedura de acordare a dreptului de azil, circumstanțele invocate în apărarea sa nu sunt dovedite cu probe veridice şi suficiente, concluziile autorității publice nefiind în contradicţie cu circumstanțele de fapt constatate, iar la emiterea actului administrativ autoritatea publică a aplicat corect normele de drept material, **instanța de judecată ajunge la concluzia că actul administrativ contestat este legal în fond, respectiv nu poate fi anulat din motive formale și nu poate constitui temei de obligare în mod arbitrar a autorității publice pârâte să emită act administrativ individual favorabil solicitantului de azil.**

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deși articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II). Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina

circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

În concluzie, **ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului judiciar și respectiv, al dreptului la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc,** deoarece actul administrativ individual este legal și întemeiat și prin acestea reclamantul nu este vătămat în drepturile sale, **instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ** înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, în conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 din Codul administrativ – **deoarece nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e) Cod administrativ al RM.**

Compensarea cheltuielilor de judecată: În temeiul art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, aplicabil prin prisma art. 195 Cod administrativ, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată, context în care, deoarece acțiunea în contencios administrativ se respinge, se constată că, la cererea reclamantului, nu există temei de compensare a cheltuielilor de judecată.

Partea dispozitivă: În conformitate cu prevederile art. art. 236, art. 238 – 241, art. art. 277 – 278 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 și art. 232 Cod administrativ al Republicii Moldova, în urma deliberării, instanța de judecată, –

H o t ă r ă ș t e:

A **respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ –** înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Se explică că, hotărârile în fond se motivează în scris în termen de 45 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de apel depuse în termen sau în termen de 45 zile lucrătoare de la depunerea unei cereri de motivare a hotărîrii. Cererea de motivare a hotărîrii se depune în termenul de decădere de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, în temeiul art. 226 alin. (2) Cod administrativ al RM.

Hotărârea este cu drept de **apel la Curtea de Apel Centru** în termen de 30 de zile calculate de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței, judecător – Elena Bolocan

Copia corespunde originalului, judecător Elena Bolocan

Actul judecătoresc este public și poate fi accesat pe pagina web a instanței www.jc.instante.justice.md.